

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ, ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, ΓΟΗΤΕΙΑ

ΤΟΥ ΠΛΕΣ. ΔΟΥΜΑ

Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ

— Το διαβατήριό σας !...

λοιπού θά ήμουν εγώ, ὁ μόνος ἄφρανα κρένον ὄπλων. Ἐρριζα μὴ ματιά σ' αὐτὴ και τὴν εἶδα νὰ τρέμει.

— Τι σημαίνουν αὐτὰ ; τὴν ἐρώτησα. Δὲν μοῦ ἀποκρίθηκε.
— Ἦταν ἡ περίπολος ; ρώτησε ὁ Νοαζῶ.
— Ναι, ἦταν ἡ βασιλικὴ περίπολος. Ὅχι τὸ ἐπίκειο χωροφύλακες στὸ δρόμο και δεκάξη πεζοὶ ἀνεβαμένοι στη σκάλα. Μόλις εἶχα τὸν καιρὸ νὰ πηδῶσ ἀπ' τὸ παράθυρο... δεκαοχτὲ ὡς εἰκοσι μέτρα ὕψος. Γλίστησα μέσα σ' ἕνα ὑπόγειο και σιγά-σιγά, μέσ' ἀπὸ ἕνα καταρτή, βρέθηκα σὲ μιὰ ταβέρνα, στὴν ὁποία ἔσρωταν ὄχιτὸ εὐγενεῖς.

— Θὸ σὰς πήρανε γιὰ φάντασμα. Καθόλου. Φαίνεται πὸς θά πῶχει ἡ μοῖρα μου νὰ μὲ πέρνουν πάντοτε γιὰ κλέφτη ! Τὸ ἴδιο μοῦ συνέβη και τότε : — «Νά, νὰ...νάτος !... φάναξε ἡ ταβερνιάδης... Αὐτὸς εἶνε ὁ κολασμένος ὁ κακοῦργος, πὸν μοῦ κλέβει κάθε ἡμέρα τὸ κρασί !...» Φυσιὰ ἀρχισα νὰ διαμαρτύρομαι... Μὰ δὲν ἔβλεπαν οὐτὰ νὰ μ' ἀκούσουν. Τὸ διατύχημα ἦταν πὸς ἦμουν ὁπλος, γιὰτι εἶχα φέρσει τὸ σπαθί μου στὴ Μαρσέζα. Ἔνας ἰσὸ τοῦ ὑπηρετῆς τῆς φέρονας ἐπήγε νὰ φωνάξῃ τὴν περίπολο, ἀπὸ δὲ ἄλλοι μαζὶ μὲ τὸν ταβερνιάδῃ, πήρανε και μεγάλα ῥοπαλα στὰ χέρια, και, χωρὶς κανένα σεβασμὸ πρὸς τὸ εὐγενεῖς αἷμα τῶν Βαλβατρῶν δὲ Φερουλιάν, ἄρχισαν νὰ μὲ ἔσυλοκοποῦν.

— Διάβολε ! Τὸ μοῦ λέτε ; Ὅστε σὰς ἔσπασαν στὸ ξύλο λαγαγέ ;
— Τὶ ἔκαμε λέει ;
— Λέω ὅτι θὰ νὶς ἐπάγατε.
— Ἀπ' ἀναντίας φίλε μου.
— Μπᾶ !... και γιὰτι !...

Μὴ περιμένοντας μιὰ τόσο βάνουση ὑποδοχῇ, συνέχισαν ὁ Ρολάνδος Φερουλιάν, σάσιμα λιγάκι στὴν ἀρχή. Ἐνα χτύπημα ὄμως πὸν μοῦ κατόρθωσαν στὴν πλάνη, μ' ἔκανε ἀμέσως τὸ συνέλθε. Ρίχτηκα τότε κατὰ τοῦ ἄχρειου ἐκείνου ἠλοκειμένου πὸν μοῦ εἶχε φερθεῖ μὲ τέση ἀσέβεια και τοῦ ἄρπαξα ἀπὸ τὰ χέρια του τὸ ῥόπαλο, μὲ τὸ ὅπολον πὸν εἶχε μετρήσει πρὸ ὀλίγου τοῦς ὄμους... Ἀμέσως τότε ἡ μάχη ἔλλαξε ὄψη. Γρήγορα κ' ἐπιτήδεια χτυπήματα μὲ τὸ ῥόπαλό μου, μ' ἀπάλλαξαν σ' ἕνα λεπτό ἀπὸ τὸ σκυλοῖδι ἐκείνο, και τοῦ ἀνταπέδωσα ἐκατοντακλάσια τὰ χτυπήματα μὲ τὰ ὅποια μὲ εἶχε φιλοδώρησει.

— Ὅστε γλυτώσατε κ' αὐτὴ τὴ φερά ;
— Περιμείνατε λοιπὸν και δὲν ἐταλείσατε ἀκέμα. Φαίνεται, καθεὸς χτυπιόμεν μ' αὐτοῦς τοῦς πιονένιους, ἀγγίξα τὸν ὄμο κάποιον εὐγενεῖς, ἀπ' αὐτοῦς πὸν δεικνύσαν μαζὶ μὲ τίς κερῖες... Τὸς κῆριος ἀπὸ πὸν ἀπαύσιον νὰ χρησιμοποιήσουν τὰ σπαθιά τους ἐναντίον ἀνθρώπων τὸν ὅποιο θεωροῦσαν γιὰ κοινὸ λοποδύτη, μὸν ῥιζήσαν ἀμέσως. Μαντεύσατε μὲ τί, ὅποιοι ;
— Μὲ τίς ἐπιφθῆτες τους, ἴσως ;

— Ὅχι ! Στοιβαζαν μεροστὰ τους στὸ τραπέζι τὰ πιάτα, τὰ ποτήρια και τίς μπουλιές και ὅταν εἶδαν καταγῆς τὸν κἀπλο, ἄρχισαν νὰ μοῦ πετοῦν ὄλα νὰ σκευθῇ ἐκείνα.

— Ἀ ! διάβλε ! Ἢ τελευταία αὐτὴ ἐπιθεσις θὰ σὰς κατέβαλε.

— Και γιὰ πὸν μ' ἐπήρατε ; Ἀπλούστατα μ' ἐξώργισε περισσότερο κ' ἐνῶ ὡς τὴν ὄρα ἐμεῖν χτυποῦσα μὲ διάκριση και μετρημένα, ἄρχισα τότε ν' ἀλλάζω ταχυνή. Σὲ λίγα δευτερόλεπτα οἱ κῆριος, οἱ κερῖες, τὰ τραπέζια και τὰ καθίσματα, ὄλοι εἶχαν γίνε

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Και ὁ εὐγενεῖς κῆριος Μεθῶν μετεβλήθη εἰς μακαρίτην. Τὸν σούβλισα δηλαδὴ κ' αὐτὸν !...
— Και ἡ συνέχεια ;
— Ἀ ! ἡ συνέχεια ! Τὶ θέλατε νὰ μοῦ θυμηθετε τὴ συνέχεια ! Ἢ ἱστορία μου ἡ ὁποία ἀρχισ μὲ κομμαδία, μὲ δύο φόνους, κατέληξε σὲ τραγωδία. Τὰ νέγη εἶνε ἀπατηλά και ὁ ὄκεανὸς ἀπιστος... Μὰ ἡ γυναῖκα εἶνε περισσότερο ἀπατηλὴ και ἀπιστῆ. Μὰ τὰ κέρατα τοῦ Βεαζεβούλ, φάνηκα πολὺ μαρὸς ! Ἢ Μαρσέζα μὲ εἶνε καταγγεῖλαι γιὰ τίς δυὸ μονομαχίες. Ὅταν δὲ τὸ βράδυ, ἡ ὄρα δέκα, πήγα σπῆτι της, ἔχοντας τὴν ἰδέα πὸς τοῦ κῆριος τῆς καρδιάς της, ἀκουσα ἄφρανα μιὰ ματιά σ' αὐτὴ και τὴν εἶδα νὰ

ἔνα κάτο. Τὰ λυγνάρια ἔπεσαν κάτα κ' ἔσβησαν. Σκερμέσα τότε ἕνα πολὺ σπαθί τῶν σταυροφοριῶν πὸν εἶχα δει νὰ κρέμεται στὸν τοῖχο. Μὰ μιὰ σπρωξιά μὲ τὸν ὄμο μου ἔρριξα τὴν πόρτα πὸν τὴν εἶχαν κλείσει ἀπ' ἔξω και, χωρὶς νὰ πάρω ἀνάσα, ἔτρεξα πρὸς τὸ σπῆτι μου, στὴν ὁδὸν Ἀγίου Ἰακώβου. Φεύγοντας εἶδα και τοῦς ἀντιπάλους μου πὸν εἶχαν φεργαν κ' αὐτοὶ ὀσμῆνοι, μεθυσημένοι σὲ κακὸ χάλι.

Μὰ ἡ ἐπιπλῆξί μου ἦταν ὅταν φθάνοντας στὸ σπῆτι μου ἀντίκρυσα πρὸς σ' αὐτὸ καμμιὰ τριανταριά χωροφύλακες... Ναι, τοῦς εἶδα νὰ παραφυλάνε ! Μὰ τοῦς Φερουλιάν, εἶνε περιστεριεῖς ὁ ἀριθμὸς τῶν χωροφυλάκων πὸν βρίσκονται στὸ Παρίσι... Ἐνας ἀπ' αὐτοῦς περπατοῦσε πρὸς τὴν πόρτα μου μὲ ὄρος πολὺ ἐπιβλητικό. Τότε τράβηξα ἀπὸ ἕνα πλάγιο δρόμο. Μὰ, ὄπως ἐγὼ εἶχα δει τοῦς χωροφύλακες, ἔτσι μὲ εἶδανε και κῆριος ! Μὲ κενήγησαν ! Προσποιήθηκα πὸς διευθύνομαι πρὸς μιὰ ἀπὸ τίς ἀπειρες πὸν βρίσκονται ἐκεῖ ἀδιεξόδους ὁδοῦς, ἐνῶ, στ' ἄλλα συμμαζετήματα ἐστὶ σιὰ ἐνὸς ἐξώστου τοῦ ἔνοδοχαίου Νεβελῆτ. Και ὅταν τὸ τοσοῦμο τῶν χωροφυλάκων πέρασε ἀπὸ μεροστὰ χωρὶς νὰ μὲ δει, τότε ἐγὼ ξαναγύρισα στὸ σπῆτι μου !

— Αὐτὸ ἦταν ἀπὸ τολμηρό !
— Ἐξέρνε ὄμως τὴν Ἑλληνικὴ προεμία πὸν λέει «ἡ τυχὴ εὐνοεῖ τοῦς τολμηροῦς».
— Ναι. Τελοσπάντων γλυτώσατε ;
— Ὅχι ἀκόμα. Στὸ σπῆτι μου πήρα τὰ ὄπλα μου και καμμιὰ εἰκοσαριὸ σκούδα πὸν ἀποτελοῦσαν ὀλόκληρη τὴν περιουσία μου, ἔσφαξα τὴ Γεραβέλλα και διεσπῆθηκα πρὸς τὴν πόλη τοῦ Ἀγίου Ἰακώβου. Μὰ μόλις τὴν εἶχαν κλείσει.

Ἐφεργαν μεθυσημένοι, ὀσμῆνοι, σὲ κακὸ χάλι !...

— Διάβολε !
— Ἐνας κομικὸς γεροθυροῦργός, πὸν τὸν παρικόλασα νὰ μ' ἀνοίξῃ, μοῦ εἶπε : «Τὸ διαβατήριό σας !» Τότε ἐγὼ ἐσφαιρισμένος τὸν ἐρώτησα : «Ὁ διαβατήριό μου ; Ποιὸ διαβατήριό ; — Λαβατήριό ἀπὸ τὸ διοικητὴ ἀπὸ τὸ δήμαρχο ἢ ἀπὸ τὸ μεγαλειότατο βρεῖλια μου ; ἀπάντησε ἐκείνος. Ἐξέσα τότε τὸ αὐτὸ μου. Ἀμέσως ὄμως μιὰ σφαιρική ἰδέα μὲ πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλό και εἶπα στὸ θυρωρὸ μὲ ὄρος μεγαλοπρεπές : «Ἄν εἶμαι ὄμως ἕνας ἀπ' αὐτοῦς τοῦς τρεῖς πὸν ἀνέρεστε, τότε χρειαζέται διαβατήριό ;» Ἀνοί-

ξε τὸ ταχύτερον ! Τὸ θάρρος μου και τὸ προστακτικὸ ὄρος μὲ τὸ ὅποιο εἶπα τὰ λόγια αὐτὰ ἐπείσαν. Ὁ γέρος τέχασε. Μὲ τὸ χέρι του πὸν ἔτρεμε ἔβησε τὸ κλειδί στὴν κλειδιανία, τραυλίζοντας : «Ὁ, κῆριε !... ὁ ἐκλαμπρότατε !... ὁ μεγαλειότατε !... πιστέψατε...» Τότε ἐγὼ βέβηλα ἀπὸ τὸ βαλάντιό μου ἕνα χρυσὸ σκούδο. Δυστυχιομένω σκούδα ! Τὰ ἀχάριστα πὸν μοῦ ἐφεργαν τὸ ἕνα ὑπερ' ἀπὸ τὸ ἄλλο ! Και ὄμως, τ' ἀγαποῦσα τόσο !...
«Βλέποντας τὸ σκούδο ὁ γέρος ἀπεφάσισε ὀριστικὰ πᾶ και μοῦ ἀνοίξε τὴν πόρτα, τὴ στιγμή πὸν τρεῖς τέσσαρες λαχανιασμένους φωνεῖς (φωνεῖς χωροφυλάκων) φώναζαν στὸ θυρωρὸ : «Μὴν ἀνοίγῃς ! Μὴν ἀνοίγῃς !...» Μὰ ἦταν πᾶ, εὐτυχῶς γιὰ μένα ἀργά. Βρισκόμουν πᾶ ἔξω ἀπὸ τὸ Παρίσι και ἡ Γεραβέλλα ἔτρεξε στὸ σκοτεινὸ δρόμο, κάτα ἀπ' τὸν ξάστερο οὐρανό, σὲ να εἶχε τὸ διάβολο μέσα της. Ἀπὸ τὴν τραχιά, στὸ δρόμο, ἀναποτόγησα ἐν' ἀμάξῃ, τᾶκανα μὲ δυὸ λόγια θάλασσα. Τὶ λέτε οἰς, ὀποκόμη, γιὰ ὄλα' αὐτὰ ;

— Ἀσφαλῶς τὰ κατορθώματα σας σὰς τιμοῦν, ἀπάντησε ὁ Νοαζῶ. Ἀλλὰ, ὄς τὸ ὀμολογῶ, δὲ μορὸν νὰ καταλάβω πὸς ἐξ ἀφορμῆς μιᾶς ἡ δυὸ μονομαχιῶν προκαλέσατε τέτοια ἀναστάσιση και τέτοια καταδίωξη ἐκ μέρους τῶν χωροφυλάκων.
— Ἐ, ὀποκόμη, οἱ δυὸ μονομαχίες, γιὰ νὰ μῆλῃσω δικανικὰ, ἦταν δευτεροῦσωνα ἀδικήματα... Ἀσφαλῶς ὄμως ἡ Μαρσέζα θὰ μὲ εἶχε καταγγεῖλαι ὡς ἀποστάτη, αἰρετικό, ἄθεο, πᾶς ἔξω γιὰ τί... Ἀλλὰ κ' αὐτῆς ἡ τυχὴ δὲν ἦταν περιρρήμη. Τὴν καταδίωξαν σὲ λίγο στὸ μαρτύριο τῆς μαστιγώσεως, γιὰτι τὰ εἶχε ἐπιαγμένα μὲ κἀποιον ἔβραρον... Γιὰ μένα ἔβλεγον πὸς θὰ μ' ἔδειξαν ζωντανὸ και, πιστεύω με, ὀποκόμη, τὸ εἶδος αὐτὸ τοῦ θανάτου δὲ μ' ἀρέσει καθόλου...

— Τὸ πιστεύω, ἀγαπητέ μου λογαγέ... Μὰ ὄσυχρον ἐνα σφοδρὸς πόλεις μεταξὺ Παρισίου και τοῦ δα-

Τότε εἶδα νὰ παραφυλάνε...

ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ένα πρωτότυπο παράσημο

Ένα τελευταίο γαλλικό περιοδικό αναφέρει την ιστορία ενός πολύ πρωτοτύπου παρασήμου, το οποίο απονέμεται, οι εξαιρετικές περιστάσεις, στην Τουρκία. Το παράσημο δι αυτό αποστέλλεται άπλοστοτα, από μία... ούρα άλόγου, ή ιστορία του δι είναι ή εξής :

Πρό πολλών ετών, οι κάπαιο μάχη, οι Τούρκοι άπόλυσαν τή σημαία τους. Κάπαιοι, τότε, από τους Τούρκους άρχηγους, ίκοινη τον ούρα το άλόγου του, τήν έδωκε στην άκρη τής λόγγης του, και άνεμίζοντας τήν πρωτότυπη αυτή σημαία μ' ένδοξοισμοι, κατώρθωσε να συγκροτηθήσθω γύρω του τα λείψανα του στρατού του, τα όποια ήλκτριωθέντα από το παράδειγμα του, έπλησαν μ' όρημ έναντιον των έχθρων και έκέρδισαν τήν νίκη ! Είς ανάμνησιν του άνδραγαθημάτος του αυτός, ό γενναίος άρχηγός έλαβε, ως παράσημο μίαν ούραν άλόγου !... Έκτοτε δι ή άλογοουρα διδεταιίς, πασές διακρίθων έν πόλεμψ και ύπάρχον πασάδες μ' τρεις ούρες, σασάδες μ' δύο ούρες, και, τέλος, πασάδες μ' μία ούρα !.

Η άρχαιότερα πόλις του κόσμου

Η άρχαιότερες πόλις που αναφέρονται στην ιστορία τής άνθρωπότητος είναι ή εξής : Η Λαμασός, ή Τβρος, ή Μπααλιμπή, ή Παλμύρα, ή Νινιβή και ή Βαβυλών. Από τις πόλις αυτές, ή Τβρος καταφισθή, ή Μπααλιμπή έχει ίρειπωθή, ή Παλμύρα έχει καταωθή κάτω από τον άμμο τής Έρημου, και ή Νινιβή και ή Βαβυλών έχουν εξαφανισθή... Μόνον ή Λαμασός ύπάρχει ακόμη ! Λαμασός λοιπόν ή πόλις αυτή μπορεί να θεωρηθή ως ή άρχαιότερα πόλις τής γής.

Η Λαμασός έκτισθή από τον Όβζ, γινύ το "Αραμ, και ήγγορο του Σιμ,—κάπως τουλάχιστον αναφέρει ή Γραφή.

Η άρχαιότερες, μετά ή Λαμασώ, από τις ύφιστάμενες ακόμη σήμερα πόλις είναι ή εξής :

Η Μπιαρς, στας Ίνδίας. Στην Έλλάδα : τό Άργος, αι Άθήνας και αι Θήβαι. Στην Γαλλία : ή Κροστίν και ή Ρώμη. Το Κάδξ στην Ίσπανία. Στην Τουρκία ή Κωνσταντινούπολις και τέλος, στην Γαλλία ή Μασσαλία.

Η πόλις αυτής έχουν ήλικία 24 μέχρις 27 αίωνων !

Ποία είναι ή άρχαιότερα δυναστεία του κόσμου

Συμφώνως προς μίαν πρόσφατον στατιστικήν, ή άρχαιότερα δυναστεία άπ' όσας αναφέρει ή ιστορία ύπάρξει ή Αιγυπτιακή δυναστεία του Μένις ή Μενί, ό οποίος ήγκασε περί τό 2717 έτος π. Χ. και έκτισε τήν Μέμφιδα, τήν άρχαιότεραν πόλιν τής Αίγυπτου.

Από τις σύγχρονες όμως δυναστείες άρχαιότερα είναι ή βασιλεύουσα δυναστεία τής Ίαπωνίας : Ίδρυτής τής είναι ό Ζιμ-ου, ό οποίος ήγκασε στά... 660 πρό Χριστού !

Η...δεκάτη τρίτη ώρα

Στά χωριό Γουόλεϋ, κοντά στο Μάντισεττ, ύπάρχει ένα πρωτοτυπότατο ρολόι. Το ρολόι αυτό είναι τοποθετημένο στην όσοου του πάγκου του λόρδου Έλλεσμιτάρ, ή πρωτοτυπία του δι συνίσταται στο ότι δίν σημαίνει ό θ ό ε κ α όρες όπως όλα τα ρολόγια του κόσμου, άλλα...δεκατρείς !

Η παράξενη αυτή ιδιότης του ρολογιού όφειλεται στο εξής : Ό γέρο-παράξενος Άγγλος, ό δους ντά Μπριζινώιττ, έχις κάποτε μιά δεκαήμερη κοντά στο μέρος όπου βρίσκεται το ρολόι. Έπιτηρών τους έργάτας παρετήρησεν ότι στις δώδεκα τό μεσημέρι άφγαν τή δουλειά τους για να πάνε να φάιν διν είχαν όμως τήν ένδομιδρία να ίμπερουν στή μία και να ξαναπίσουν δουλειά. Κάπως είπαμε ό δους ήταν γερος και παράξενος. Έκάμα λοιπόν τις σχετικές παρατηρήσεις στους έργατας του αυτοί όμως δικαιολογημένοι, άπέδωκαν τήν άργοπορία τους στο ότι δεν... άκουγαν καθαρά τον ένα χτύπο που ίσημαίαν τό ρολόι στην 1 μ. μ. Ό δους τότε, χωρίς να χάζη καιρό, έκάλωσε τον ρολογιό του χωριού στο να μεταβάλη τό μηχανήμα του ρολογιού κατά τέτοιον τρόπο ώστε στην 1 μ. μ. να σημαίη...δεκατρείς φορές ! Και, πράματι, έτσι και έγινε.

Από τότε πέρασε κάμποσος καιρός. Η δεξαήμερη εν τώ μεταξί κατοικουμένη στο ρολόι όμως έμεινε άμεταβλήτη και από τότε, κάθε ήμέρα, αντί τής μιάς σημαίης τήν δεκάτη τρίτην ώρα του.

σους του Βάτσα, οι όποιος με ύπερηφάνεια θά σάς έδιναν άσυλο...
— Ναι, για μιά στιγμή σκέφθηκα να έγκατασταθώ στο Λυόν.
— Και γιατί δεν έγκατασταθήκατε ;
— Ού ! Μήν μου μιλάτε για μιά πολιτεία που τήν κυβερνάει ένας άρχιεπίσκοπος και τήν έπιβλέπει ένας Ιεροδίακόνος !...Δεν είναι γι' άνδράφους σαν κι έμένα κ' έξ άλλου θά μ' ύφυλάκιζαν έκει για τί είχα τήν άτυχία να γραμείσω από τό άπάνω μέρος τής σκάλας του ξενοδοχείου μου έναν άργοϊκο καλόγερο που ήταν προγύσταρ σά βαρλέι.

— Βέβαια αυτό ήταν κακό, άλλα τι σάς είχε κάνει ό φτωχός αυτός μοναχός ;
— Έμένα ; τίποτε ! Άλλά έξομολογούσας συχνά τή γυναίκα του ξενοδόχου μου, ό όποιος μου έταξε γυναικία άποκημίωση άν τον ύπάλλασσα από τον όχληρό αυτό τρίτον. Του κατέβασα όμως τό σαχνίδι με μιά πρώτης τάξως γροθιά !

— Ποιανού ; Του μοναχού ;
— Όχι, διάβολε ! Του ξενοδόχου ! Ό ήλίθιος αυτός, άφου έβανα τή δουλειά του και γκερμίσα από τή σκάλα τό μοναχό, δεν ήθελε να μου δώση τήν άποκημίωσή του μου είχα τάξει, γιατί τό μοναχός δεν έπέθανε κατά τήν πτώση του...Άλλά άσχοληθήκαμε παραπολύ με τό ύποκειμένο του, ύποκόμη...Άς μιλήσουμε τώρα και για σάς...Ό Ιηπότης Ζέιγγλερ που διασθύνει μερικούς μισοφόρους του Έξάρχου, μου έλεγε ότι έχετε λημπρή θέση στην αυλή του βασιλέως Έρ-ρικου.

— Είπε αλήθεια ότι ή Α. Μεγαλειότης διάκειται ενοϊικά άπάναντί μου. Έπομένως, άρζυπίνε μου λοχαγέ, άν έχετε άνάγκη καμιάς ύπηρεσίας, άν άπορώ να κάνω τίποτε για σάς, είμαι στη διάθεσή σας. Έρπιστευθήτε σέ μένα ό να θέλατε.

— Αυτό σκεπτόμουν κ' έγώ, άπάντησε ό Φαρουλλάϊά σήγγωντας μέσ' στον τράχη του χερι τό μικρό και λεπτό χέρι του Νοαζύ. Σας εύχαριστώ, ύποκόμη.

— Άλλά, ρώτησε ό τελευταίος, τι κάνετε στο Άβινιόν σεις, ό όποιος, όπως μου φαίνεται, τά έχετε πολύ άσχημα με τις έκκλησιαστικές άρχές ;

— Τι τά θέλετε...Μπορούσα να κερδίσω λεπτά έκει πέρα.

— Πώς ; Κοντά στον Έξαρχο ;

— Ναι και να πώς. Η άγορά των άλόγων γίνεται έκει από άξιωματικούς. Μου είχαν προτείνει λοιπόν να πάω στο Μακλιμβούργο και στο Φοίεξ και ν' άγοράσω για λογαριασμό του Έξάρχου τρικκόσια άλογα. Δυστυχώς, τήν προηγουμένη τής ανακηρύξασής μου, καθώς βρισκόμουν μέσα στην ύπηρεσίαν και θάμματα τά γλυκτικά της άριστονορήματα, έννοίωσα έξαφνα στον όμο μου τό χτύπημα του ραβδιού ενός κμοκοτήρη χωριάτη που θήταν ό κανηλιναφάρτης, ό όποιος συγχρόνως με βάρβαρο τρόπο με πρόσταξε να γονατίσω.

Σημειώσας, ύποκόμη, έξακολούθησε ό λοχαγός, ότι μόλις προσέφερα τό κατάφω τής έκκλησίας είχα κάνει εύλαβέστατα τό σταυρό μου και περνώντας μπρος από τό λερό είχα γονατίσει... Έδραξα τότε τον κανηλιναφάρτη από τ' ατύχια, που τά είχα πολύ μακρυνά και νομίζω πως τό ένα τους μου έμεινε μέσ' στο χέρι... Τό παράξενο όμως είναι ότι ή πολύ δικαιολογημένη αυτή χερνονομία μου μ' έφερε στο μεγαλύτερο κίνδυνο στον όποιο βρέθηκα ποτέ από τότε που έξεστράτευσα στην Γαλλία, από τον άνόητο έκείνο Μπιοβιέτ που μ' άφησε ως νεκρό στο πεδίο τής μάχης...Έ, λοιπόν στο Άβινιόν, τά πράγματα ήσαν πολύ χειρότερα !. Χωρίς τό Ζέιγγλερ κ' έγώ κ' ή Γεαβέλλια είμαστε χαμένοι ανεπανόρθωτα !

Ό ύποκόμη δέ μπόρεσε να συγκρατήση πιά τήν εύθυμία του και έξέσπασε σέ θανάτα γέλιο.

— Ό, λοχαγέ ! φώναξε, λέτε πως είστε γέρος και είστε πολύ νεότερος από μές που λέμε ότι είμαστε νέοι... Έάν έξυστε τις άσημαντες διασκεδασεις μας, τις εικονικές φιλονεικίες μας και τά γελοία άμαρτημάτα μας δεν θά στέγατα ποτέ ν' αναλλάξαιε τά ρωμάλια και όριμα χρόνια σας με τά γερσαμένα γιάτα μας !...Σέ λίγο όμως θά φθάσουμε στο σταυροδρόμι του «Κόκκινου Καπηλίου». Έγώ όμως βλέπω μιά μικρή τέτραπό που θά μου συντομεύση πάλι τό δρόμο...Ξεστίζωπό δρόμο σκοπεύετε να πάρετε ;

— Πολύ εύχαριστός θά πάω τό δρόμο του «Κόκκινου Καπηλίου», άπάντησε ό Ρολλάνδος, έβριστα θά πάω να έπισκεφθώ κάποιον κούρο που με περιμένει...

— Ό κούρος αυτός δεν είν' ό σταυλάρχης.

— Όχι, όχι, όχι !... Έκατό φορές όχι !...

— Τότε επειδή έγώ πάω στον σύροτοϋ Τελεμόδου, άναγκάζομαι με λύπημον να σάςάφωσω έδω, άγαπητέ μου λοχαγέ...Άλλά σάς τό θαναλω και πιστέψατέ με ότι είμαι ελιμνητής.

(Άκολούθει)

Άναποδογύρια ένα άμάξι,τάκαμα θάλασσα !...

κτιος τήν Μέμφιδα, τήν άρχαιότεραν πόλιν τής Αίγυπτου. Από τις σύγχρονες όμως δυναστείες άρχαιότερα είναι ή βασιλεύουσα δυναστεία τής Ίαπωνίας : Ίδρυτής τής είναι ό Ζιμ-ου, ό οποίος ήγκασε στά... 660 πρό Χριστού !

(Άκολούθει)